

M. G. Leonard

VABALŲ KARALIENĖ

baltos lankos

M. G. Leonard

VABALŲ KARALIENĖ

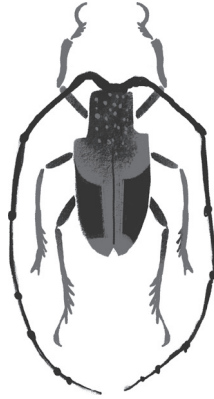
Antra knyga

Iš anglų kalbos vertė Ina Rosenaitė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Snieguolė

Tylus beldimas į duris.

– Ponia!

Lukrecija Kater pasuko galvą, jos akys be vokų žvilgėjo tarsi dvi rašalo pūslės. Ji be jokių pastangų laikėsi įsikibusi į baltas lubas keturiomis juodomis chitininėmis kojomis, o violetinio sijono medžiaga tįso į grindis.

– Ko, Žerarai? – atsiliepė ji.

– Ta amerikietė aktorė, Rubė Hizolo jaunesnioji, atvažiuvo matuotis suknelės, – stovėdamas už durų, pasakė liokajus prancūzas. Jam buvo draudžiama be kvietimo užėiti į Baltąjį kambarį.

– Gali atvesti.

– Kaip pasakysite, poncia.

Ji pasiklausė, kaip atsargūs liokajaus žingsniai nutolsta koridoriumi. Nuostabus jausmas gebėti pajusti pačius menkiausius judesius erdvėje aplink save. Naujasis jos kūnas ir aštresni pojūčiai padarė ją galingą. Laukė nesulaukė akimirkos, kada galės parodyti pasauliui, kas ji yra iš tiesų. Ir ta akimirka ateis. Jau greitai.

Ištiesė žmogiškas rankas ir nuropojo ant sienos prie durų, stulbinamu greičiu nusileido ant grindų ir atsistojo ant užpakalinių kojų. Vidurines sulankstė, sukišo į specialias sijono kišenes ir patraukė per kambarį sagstydamasi drabužius ir slėpdama savo vabališką kūną. Nuo stiklinio stalo pasiėmė juodą peruką, kuris gulėjo ten it negyvas, užsidėjo, tada nuo plastikinės skaidrios kėdės nugarėlės čiupo baltą laboratorinį chalata. Apsisiautė juo pečius, įkišo rankas į kišenes, išsitraukė iš vienos didžiulius tamsius akinius, pasibalnojo jais nosį ir užsidengė facetines akis.

Tada apsisuko apžiūrėti savęs veidrodyje ir griebė juodą lazda, kuri stovėjo atremta į rašomąjį stalą. Tos lazdos jai nereikėjo, bet lazda davė žmonėms pagrindo manyti, kad ji buvo patekusi į avariją, o avarija suteikė jai įtikinamą priedangą, kol ji išgyveno metamorfozę lėliukės kokone.

Jos pojūčiai buvo sudirginti. Ji pajuto tylių žingsnių vibraciją – atėjo asmens sargybinė.

Ling Ling buvo kunoičė, moteris nindzė, kurią apmokė Tošicugas Takamacas, paskutinio Kinijos imperatoriaus Pu Ji asmens sargybinis. Ji buvo jauniausia Niujorko baletu primabalerina, tačiau jos karjera baigėsi per vieną „Gulbių ežero“ spektaklį, kai ji, rekordiniu greičiu atlikdama legendinius trisdešimt du juodosios gulbės sukinius, susitrupino kulkšnij.

Tada Ling Ling pakabino savo puantus, pasišėmė nindzių kardą ir tapo mirtinai pavojinga.

Lukrecija Kater atidarė duris. Ling Ling laukė už jų apsilvikusi savo įprastinį juodą kostiumą.

– Gal kas nors girdėti apie tuos sumautus vabalus?

Link Ling papurtė galvą.

– Kreivenas ir Dankišas vis dar ieško.

– Silpnapročiai, – sumurmėjo Lukrecija Kater. – Išsiųsk geltonąsias boružas. Man reikia akių visame mieste. Tie praieikti vabalai gali viską sugadinti. Noriu, kad jie būtų surasti ir sunaikinti.

Ling Ling tik linktelėjo.

Mūšis su „Emporiumo“ vabalais buvo labai netikėtas, o Lukrecija Kater nepratusi pralaimėti. Reikėjo, kad tie vabalai būtų sunaikinti ne tik todėl, kad jie buvo jos slapto darbo auginant transgeninius vabzdžius įrodymas, bet ir dėl to, kad jie ją viešai pažemino. Teko papirkti daug žmonių, kad jos nepasodintų į kalėjimą ir kad naujųjų akių nuotraukos nepasirodytų pirmuosiuose laikraščių puslapiuose. Šie vabalai kainavo ir laiko, ir pinigų, todėl ji nenurims, kol jie nebus sumalti į dulkes.

– Ir dar, Ling Ling, mūsų šnipėms į kompaniją išsiųsk ir nuodingųjų *Coccinellidae* – vienuolikataškių geltonųjų boružių. Jei kas nors kiša nosį į mano reikalus, jie turi būti pašalinti. – Ji išskėlė smilių. – Tačiau jiems negalima liesti Bartolomėjaus Katlo. Aišku? Jis mano.

Ling Ling nusilenkė ir ištipeno.

Lukrecija Kater uždarė duris. Bartolomėjaus pabėgimas ją labai suerzino, bet jis dar sugrįš. Nesusilaikys. Baksnodama pirštu sau į viršutinę lūpą, ėmė mąstyti apie tuos perbėgėlius

vabalus. Išties, jai derėtų pagirti save už jų sugebėjimus – juk, šiaip ar taip, jie atsirado jos laboratorijose.

Ji nusišypsojo. Kas galėjo pagalvoti, kad Bartolomėjaus Katlo DNR sujungimas su vabalų DNR duos tokius išpūdingus rezultatus? Mąstančius vabalus, kurie demonstruoja laisvą valią? Čia kai kas naujo. Ji dar niekada nematė, kad įvairių rūšių vabalai susivienytų kovai su priešu. Labai jaudinantis dalykas – nors ji pastebėjo, kad žudikiškų instinktų jiems stinga. Lukrecija Kater prunkštelėjo. Turbūt jie paveldėjo Bartolomėjaus geraširdiškumą. Naujieji vabalai buvo pusiau vilkšuniai: pasiduoda dresuotei, geba kovoti ir vykdyti įsakymus. Jos išvesta veislė – paklusnių vergų kariauna, ir dabar jai reikėjo kaip tik to.

Eidama prie dvipusio veidrodžio už rašomojo stalo, išsitraukė iš chalato kišenės lūpdažį, užsitėpė ant lūpų blizgančią auksinę spalvą ir pačėpsėjo. Galėtų pasmaugti tą bernioką už tai, kad jis išlaisvino Katlo vabalus. Ir metų metams sugaišino jos darbą.

Išgirdusi beldimą į duris ir gerai pažįstamą kimų kikenimą, Lukrecija Kater atsisuko.

– Užeikite. – Ji nutaisė mandagią šypseną.

Žeraras atidarė duris, ir pro jas įtipeno sultinga šviesiaplaukė su rožiniu megztuku ir baltu plisuotu sijonu.

– Rube, mieloji, kaip malonu jus matyti. – Lukrecija Kater patraukė per kambarį.

Rubė Hizolo jaunesnioji permetė auksines garbanas per petį ir nepritariamai apsidairė po menkai dekoruotą patalpą.

– Nieko sau! Kas jūsų interjero dizaineriai? – Ji pakėlė ranką. – Ne. Nesakykit. Kad ir kas jie būtų, labai atsiprašau. – Ji bedė pirštu su tobulu manikiūru į Lukreciją Kater. – Čia

gerokai per daug operacinės prabangos. Reikėtų spalvų pliūpsnio, – ji ėmė spragsėti pirštais, mosuodama ranka, – abrikosų ar persikų. Ir pagalvėlių. Visiems patinka pagalvėlės. Žinau puikų specialistą, jei jums reikia pagalbos, – ji sukikeno, – o, manau, abi žinome, kad reikia.

Lukrecija Kater nieko neatsakė, ir stojus nejaukiai tylai jos veide liko mandagi šypsena.

– Tik norėjau padėti, – abejingai pridūrė Rubė. Ir suplazdėjo blakstienomis žiūrėdama į Žerarą. – Labai noriu gerti. Gal turit burbuliukų?

Liokajus nuėjo prie šaldytuvo po laboratoriniu stalu, ištraukė apšerkšnijusią taurę ir tamsiai žalią butelį. Atidarė jį, pripylė į taurę šampano ir padavė ją laukiančiai aktorei.

Lukrecija Kater suplojo delnais.

– Tai ką, ar laimėsime viso pasaulio širdis Kino apdovanojimuose?

– Žinoma, kad taip. – Rubė ištuštino taurę vienu mauku, grąžino ją liokajui ir rankove nusišluostė lūpas. – Antraip ko čia eičiau?

– Puiku. – Lukrecija Kater nusišypsojo pro sukąstus dantis ir priminė sau, kad šis matavimasis yra svarbus. – Žerarai, mes laukiame „Snieguolės“.

– Snieguolės? Kas ta Snieguolė? – Rubė susiraukė. – Aš galvojau, kad čia mano *primatavimas*. Sakiau jūsų žmonėms telefonu. Aš dabar didelė žvaigždė ir nesiruošiu...

Žeraras įrideno didžiulę aukštą dėžę, maždaug savo paties ūgio.

– Vadinu savo kūrinį „Snieguole“, nes jis padarytas iš gryniausios baltos medžiagos, kokia tik būna gamtoje, – tarė Lukrecija Kater.

Žeraras atšovė dėžės sklendes, ir jos durys atsidarė. Dėžės vidus švytėjo šviesa, kurią skleidė ant auksinės pakabos pakabinta daili suknelė.

– Vaje! – Žioptelėjusi iš nuostabos, Rubė lakuotais nagučiais brūkštelėjo sau per lūpas. – Ta suknelė pasiūta iš fėjų dulkių! – Ji žengė prie dėžės ir ištiesė ranką jos paliesti.

– Tiesą sakant, ji pagaminta iš vabalų.

– Ką? – Rubė staigiai atitraukė ranką.

– Jei tiksliau, iš *Cyphochilus*, – aiškino Lukrecija, – tokių azijietišku vabalų. Jų itin baltas baltumas yra dėl plono kieto šviesą atspindinčio fotoninio sluoksnio ant žvynelių, baltosnių už bet kokį popierių ar žmogaus rankų darbo medžiagą. Jų žvynų molekulinė geometrija labai sudėtinga, todėl jie neįtikėtinai puikiai sklaido šviesą.

Rubė paklaikusi spoksojo į suknelę.

– Norit pasakyti, kad suknelė padaryta iš vabalų? Jie negyvi, taip?

– Kad turėtų tokius tobulus baltus žvynus, *Cyphochilus* vabalai turi vienodai stipriai atspindėti visas spalvas, – dėstė Lukrecija Kater. – Toks stebuklas gamtoje retas. Tačiau tų tobulų baltų žvynų dar niekas nenaudojo siūdamas drabužį ceremonijai, kur pilna šviesų, fotoaparatus su blykstėmis ir prožektorių, – šito dar *niekada* nėra buvę. – Ji pažvelgė Rubei Hizolo jaunesniajai į akis. – Ta, kuri vilkės šitą suknelę, apkins visus, į ją pažvelgusius. Ji iš tiesų bus žvaigždė.

Rubės žvilgsnis vėl nuslydo prie suknelės dėžėje.

– Gal norėtumėt pasimatuoti? – sušnabždėjo Lukrecija Kater, priėjusi arčiau aktorės. – Tobulai pritaikiau ją jūsų figūrai.

Rubė lėtai linktelėjo.

– Èèèè-èè. Gerai.

Lukrecija Kater davė ženklą Žerarui ištraukti suknelę iš dėžės ir pakabinti ant kitame kambario gale stovinčios širmos.

– Eikite už širmos ir apsivilkite ją. Žeraras tuoj atneš veidrodį.

Rubė nepatikliai nužvelgė suknelę.

– Juk jie tik vabalai, taip?

– Taip. – Lukrecija Kater linktelėjo ir toliau lygiai taip pat šypsodamasi stebėjo, kaip aktorė kiek dvejodama eina per kambarį ir užlenda už širmos. – Tik vabalai.

– Vaje, – atsiduso Rubė, maudamasi suknelę per galvą, – nerealus jausmas.

Amerikietė aktorė išėjo iš už širmos basa, apsivilkusi „Snieguolę“, ir Lukrecijos Kater veidą nušvietė jau tikra šypsena. Suknelė akinanti, kirpta kaip trečiojo dešimtmečio lengva suknutė, tačiau vietoj blizgučių ar karoliukų padengta mažučiais baltais vabalų antsparniais, žvilgančiais ir atspindinčiais šviesą sulig kiekvienu aktorės kūno judesiu.

Žeraras atidarė dėžės duris ir šonus, atidengdamas tris žmogaus ūgio veidrodžius, kuriuose Rubė galėjo matyti save iš visų pusių. Ji atsisuko nugara į veidrodžius ir pažvelgė per petį papūtusi lūpas.

– O, TAIP! – Ji net šokinėjo iš susijaudinimo. – Atrodau fantastiškai!

– Švytite kaip deivė. – Lukrecija Kater linktelėjo.

– Taip. Pažvelkite į mane. Aš tikra deivė. – Ji įrėmė rankas į šonus ir pasilenkė prie veidrodžio, puikuodamasi putlia krūtine. – Man reikia šitos suknelės. – Ji pasipurtė, ir vabalai maloniai satarškėjo. – Jokia kita mergina per Kino apdovanojimus neturės tokios.

– Šalia jos kitos suknelės atrodys kaip purvini skudurai, – pasakė Lukrecija Kater. – O kai žybsint blykstėm plauksite raudonu kilimu, visi šie vabalų žvyneliai idealiai atspindės šviesą, suteikdami jums angelišką aurą.

– Man svarbiausia atrodyti geriau už Stelą Maning. – Ji prižygiavo prie veidrodžio ir vėl atsitraukė. – Ta sena ragana jau užmarštyje. Šiais metais visų žvilgsniai turi būti nukreipti į mane. Tai aš apsiašarojusi sakysiu kalbas ir atsiimsiu Kino apdovanojimą.

– Garantuoju, niekas negalės atplėšti akių nuo jūsų. Ši suknelė įeis į istoriją. Jos niekada nepamirš.

– Kas galėjo žinoti, kad vabalai būna tokie gražūs? – Rubė teatrališkai ištiesė rankas. – Mirčiau, jei ją vilkėtų kuri nors kita!

– Man didelė garbė, kad tokio kalibro aktorė kaip jūs vilkės mano kūrinį per Kino apdovanojimus.

– Mano stilistė sakė, kad jūs geniali, Leticija...

– Lukrecija...

– Èė, koks skirtumas, Leticija, – tarė Rubė, vis dar žavėdamasi savo atvaizdu, – o aš ja netikėjau. Bet kaip smarkiai klydau, ką?

– Jūs pernelyg maloni. – Lukrecijos Kater kantrybė jau seko. – Tačiau man derėtų pridurti, kad jei norite vilkėti šią suknelę per Kino apdovanojimus, jums teks laikytis kelių sąlygų.

– Sąlygų? – Rubė susiraukė. – Kokių dar sąlygų?

– Tos suknelės nematysite iki ceremonijos dienos ryto, tada atvyks mano darbuotojas, pamatuos ją ir nuveš jus į apdovanojimus vienu iš mano automobilių. Jums leidžiama sakyti spaudai, kad vilkite Kater mados namų kūrinį, tačiau

niekam negalite pasakoti apie pačią suknelę. Tai turi būti paslaptis.

– Paslaptis? – Rubė pakėlė antakį. – Puikumėlis! Apstulbinsiu pasaulį išlipusi iš limuzino ant raudonojo kilimo. Taip! – Ji ištiesė ranką Lukrecijai Kater. – Sutarta, Lulu.

– Tada suknelė jūsų, – tarė Lukrecija Kater, nekreipdama dėmesio į ištiestą aktorės ranką.

– Liuks. – Rubė gūžtelėjo, paskutinįsyk pažvelgė į veidrodį, movė už širmos ir po sekundės padavė suknelę Žerarui. Išėjo maudamasi rožinį megztuką ant savo auksinių garbanų ir audamasi baltus aukštakulnius. – Buvo malonu turėti su jumis reikalų, Lulu. – Rubė stabtelėjo pasitikrinti veidrodyje makiažo.

– Oi, ką jūs, – atsakė Lukrecija Kater, – tai man malonu. – Ji mostelėjo į duris. – Žeraras jus išlydės.

Durims užsidarius, Lukrecija Kater pasisuko į „Snieguolę“, žavėdamasi savo kūriniumi. Kilstelėjo smakrą ir iš gerklės gilumos išleido kraupų tarškesį.

Atidarytoje dėžėje kabanti suknelė sumirguliavo, sujudėjo, tarsi irtų, ir ūmai sprogo virsdama judriu sūkuriu, mat tūkstančiai specialiai išveistų *Cyphochilus* vabalų nuskrido nuo savo kabliukų ir ėmė suktis aplink Lukrecijos Kater galvą kaip žaižaruojantis uraganas.

Lukrecija nusijuokė. Viskas bus labai lengva.

Antras skyrius

Senelio pyragas

Daktaras Bartolomėjus Katlas dėdės Makso virtuvėje tvarkingai padėjo ant stalo dvi lėkštes, prikrautas karšto maltos avienos troškinio su padažu, bulvių koše, kubeliais pjaustytomis morkomis ir žaliais žirneliais.

– Ačiū, daktare Katlai, sere, – mandagiai cyptelėjo Bertoltas Robertsas, stumteldamas į viršų per didelius akinius.

– Nėr už ką, Bertoltai. – Bartolomėjus Katlas nusišluostė rankas į džinsus ir nusisuko į virtuvės darbatalį. – Iš manęs nelabai koks virėjas, – jis paėmė dar dvi lėkštes, – bet šį patiekalą pagaminti moku. Tai šeimos receptas, tėvo perduodamas sūnui.